

Banánové dítě

CE

Duong
Nguyen
Jirásková

viet namka
v české džungli

Banánové dítě – Vietnamka v české džungli

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.bizbooks.cz
www.albatrosmedia.cz

Bizbooks®

Duong Nguyen Jirásková
Banánové dítě – Vietnamka v české džungli – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Věnováno bà Chò

Obsah

Jmenuji se Duong	6
Medvídek menstruační	11
S tebou je ten život prostě hezčí	24
Útěk do Francie	35
S Jiráskovými proti proudu	46
Tati, chodím s Čechem	56
Dostala jsem padáka	72
Kundolína v depresi	80
Neumíš psát	100
Kundolína v rozletu	109
Co by na to řekli lidé	119

Vyber si školu, vyber si život	128
Čech na námluvách ve Viet namu	138
Viet nam, jak si ho chci pamatovat	147
Babička Chò	162
Hurá, bude svatba	172
Čtyři svatby a jeden pár	181
Vydrovi, moji čeští prarodiče	192
Promiňte, on nerozumí	200
Vejmínek pro Viet namce v Čechách	208
Čekáme polomáčenku	215
Co nám psaní knihy přineslo?	236

**Imenuji
se**

Duong

1

Čte se to Zuong nebo Đuong, přičemž „g“ na konci se vůbec nevyslovuje. Podepisuju se jako Duong a ve vietnamštině znamená moje jméno Slunečnice.

Jsem banánové dítě, tedy zvenku žlutá, zevnitř spíše bílá. Papírově jsem čistokrevná Vietnamka, ale míchá se ve mně jak asijská, tak evropská kultura. Jsem totiž Vietnamka made in Czechoslovakia. Byla jsem počata v Litvínově, narodila jsem se v Hanoji a v osmi letech jsem se s rodiči odstěhovala do východních Čech. Bydlím s českým manželem v Lysé nad Labem a od narození mám na hlavě dvě lysinky. Miluji švejkovský humor, nadsázku a politicky nekorektní sarkasmus skoro stejně jako stračenky z Českého ráje a cukrovou třtinu z hanojského trhu.

Odmalička jsem byla vedena k poslušnosti. I přesto si dovolím tvrdit, že výchovu vietnamských dívek v Čechách vzali moji rodiče za celkem liberální konec. Je fakt, že naši hodně dbali na to, abych se dobře učila, zvlášť tatínek mě permanentně hlídal. Možná to souvisí s tím, že jeho celoživotním snem bylo být učitelem. V porovnání s českými kamarády jsem tudíž měla hodně přísný režim. Naopak oproti jiným dětem z vietnamské komunity jsem měla velmi pokrokové rodiče.

Moje mamka, můj celoživotní vzor, mě učila žít upřímně, mít cíl a jít si tvrdohlavě za vším bez remcání a sebelítosti. Vždy jí bylo jedno, co studuji, co budu dělat, jestli jsem změnila práci, s kým

chodím. Do ničeho mi nikdy moc nemluvila. Nepoučovala víc, než je zdrávo. To spíš já jsem za ní chodila pro rady. Máma neplýtvá zbytečně slovy, její činy mluví za vše. Můj tatínek, můj nezničitelný hrdina, mě chránil nejen před vnějším nebezpečím v podobě bílých kluků, drog a alkoholu, ale především ve mně zasadil bohatý strom nezávislosti, volnomyšlenkářství a houževnatosti.

Oba rodiče měli velký vliv na to, že jsem začala blogovat na Aktuálně.cz tak, jak jsem blogovala. Naplno, pořádně a otevřeně. Svými články jsem částečně ovlivnila i jejich myšlení. Díky mému psaní se náš vztah v mnohém dost otevřel i přes mezigenerační rozdíly. A to nejdůležitější – přijali mého českého muže bez jakýchkoli problémů.

Svými pokusy sblížit vietnamskou menšinu s většinovým českým národem jsem však u některých svých krajanů dost narazila, jelikož jsem si na jejich vkus moc otvírala pusy. Ve Vietnamu se sluší, že pravda se říká jen mezi zdmi rodinného domu. Když vyjdete ven, nemáte kritizovat ani poukazovat na věci, které se vám nelíbí. Odpor nebo nesouhlas se vnímá jako neslušnost. Jenže žijte si v takovém světě s přirozeně prořízlou hubou jako já. A hlavně, já věřím v to, že můžu kritizovat a milovat zároveň. Vždyť jak jinak se dělají pokroky?

Byla jsem ale mladá a hloupá, nepoznala jsem závist, moc jsem se soustředila na kritiku, místo toho abych vnímala spíš povzbuzení a chválu. Na chvíli jsem přestala blogovat a raději odjela studovat do Francie. Zato moji rodiče ze své nezměrné podpory nikdy neuhnuli ani o píď a ve všem při mně bezpodmínečně stáli. A proto hledám svobodu, ale takovou,

kteřá by tradice doopravdy nehradila, z respektu k tátovi, k mámě a k celé rodině, od níž dostávám lásku, podporu a vše, co k životu potřebuji. A o tom všem je tahle kniha.

Prvotním záměrem bylo napsat ji anonymně jako takovou poloautobiografii. Některé skutečnosti a příběhy lidí upravit, změnit všechna jména. Tento přístup mi však vzal veškerou radost z psaní. Posléze mi to přišlo nefér, hlavně vůči sobě samotné. Tuhle knihu jsem přece chtěla napsat, abych si mohla připomínat, že to hledání svobody na mostě mezi Evropou a Asií byla nakonec velká sranda. A že to fakt stálo za to, protože já jsem hrdá Vietnamka-Češka se špetkou Francie. Taky aby mi to mohl číst Jakub a naše polomáčenky, kdybych náhodou ve stáří ztratila paměť. Takže proč se omezovat kvůli strachu z kritiky a zpřetřhaných pout?

Knihu věnuji i těm, co se mnou po jejím přečtení přestanou mluvit. Protože opět – jako tehdy na začátku blogování v roce 2008 – jsem všechna slova vypustila z pusy opravdu naplno. Napsala jsem to totiž tak, jak mi to dovolily moje vzpomínky.

Naši mi vždycky říkali, že i vzpomínat se musí správně. Pokud vzpomínám a je mi z toho smutno, je to špatně. Jestli ve mně vzpomínky vyvolávají zlost a hořkost, je to špatně. Vzpomínky jsou k tomu, aby člověku vykouzlily na tváři úsměv a posunuly ho dál. Nikdy nesmějí člověka brzdit, říkávají naši.

Touto knihou se snažím vracet zpátky do minulosti s potřebným odstupem, díky kterému si můžu zavzpomínat a nepotřebuji přitom schovávat hlavu do písku. Přiznávám se bez mučení, některé příběhy se mi nepsaly lehce. Někdy mi bylo opravdu úzko, smutno, místy jsem se za sebe dost styděla. Ten recept mých

rodičů zafungoval, avšak jen z poloviny. Já se v knize vracím ke všem událostem, které považuji za důležité a na které nechci nikdy zapomenout, i když bolí. Dodnes mě moje vzpomínky rozesmávají i rozplakávají. A tím nejen že mě nebrzdí, ale především mě posouvají dál, protože si z nich беру cenná poučení.

Knihu jsem napsala ve formě příběhů, z nichž jsou některé obohaceny o pohled mého muže, který má tu hubu snad ještě prořízlejší než já. Jeho část je psána tak, jak to svými slovy říká on. Sepjala jsem to ale já. Ne že by se styděl být uveden jako spoluautor, ale je od přírody dysgrafik, dyslektik a líný češtinář, který sotva píše maily, blahopřání k narozeninám a esemesky. A tak jsme se od začátku rozhodli, že si jeho postřehy k tématu nahraji, přepíšu a stylisticky učešu.

Moje blogy, to byly letmé pohlednice z mého žlutobílého života mezi Vietnamem a Českem. Ale jelikož kvůli mně umřelo pár stromů, sebrala jsem všechnu odvahu a snažím se v této knize vyprávět s co největší otevřeností a jít mnohem hlouběji.

Všech dvacet příběhů vychází z velké části z posledních pěti let mého života. Začínají v době, kdy jsem se po třech a půl letech vrátila z Francie do svého druhého domova, do Čech. Důležitou roli v knize hraje samozřejmě vztah s Jakubem, kterého jsem potkala pár měsíců po návratu. Každopádně je tato kniha zejména o mém hledání svobody. Svobody ve vztazích s rodiči, s partnerem, s přáteli i cizími lidmi, svobody v práci a především pak svobody ve vlastní hlavě. Je o boji s léty zajetým systémem, ke kterému jsem byla částečně vychovaná a který jsem si možná sama pro sebe tak nějak nechtěně vytvořila.

Medvídek / 2
menstruační

Nikdy jsem nechtěla Čecha. Vlastně ani Vietnamce a ani Francouze. Oficiálně nejsem rasistka, jenom jsem s nimi neměla nejlepší zkušenosti. Tak snad abych začala kopat nejdříve do vlastních řad.

Balicí techniky Vietnamců mi přijdou nejtípnější. Většinou mě ani neznají celým jménem a už mi po pěti minutách vyznávají lásku, a to velmi explicitně. Prostě jim nedělá problém říkat nebo psát „miluji tě“, aniž bychom se vůbec znali. Je to zoufalství, troufalost, nebo naprostá neznalost ženského světa? Kdysi jsem dostávala zamilované esemesky nebo rovnou papírová psaníčka plná hluboké, nikdy nekončící lásky. Předpokládám, že to někde obšlehli, protože ty básně si byly dost podobné. Třeba už v té době na taková vyznání existovala šablona, ve které stačilo změnit jméno dotyčné chudinky. Samozřejmě jsem tyhle akce ignorovala a snažila se příliš horlivým klukům vyhýbat. Ovšem většina byla docela neodbytná, jeden mě dokonce pronásledoval, když jsem byla s kamarádkou na procházce u nás v lese. Asi tehdy jsem si řekla, že Vietnamce opravdu ne, i kdyby vypadal jako ten míšenec z Matrixu.

Jelikož jsem tři roky a půl studovala a pracovala ve Francii, tak mě tam neminuly letmé sexuální hrátky ze strany Francouzů a obyvatelstva černé pleti. Asi nikdy nezapomenu na spolužáka, který se na seznamovacím večírku tak sřal, že

zapomněl na veškerý stud a gentlemanství, jímž do té chvíle hýřil na všechny strany. Jednoduše se na mě nečekaně přilepil a dramaticky mi šeptal do ucha: „Viš, já ještě nikdy v životě neměl Asiatku.“ Asi si myslel, že to vypadá děsně sexy, tudíž s ním na to hopsnu přímo na záchodech. Vyprskla jsem smíchy a do konce školního roku se mu vyhýbala jak žáby francouzským šéfkuchařům. Francie, země zaslíbená žhavé lásce a vášnivému sexu – a já měla období sucha.

Nejotravnější byli černoši z jihu Francie. Když jsem viděla, že se nějaký blíží, hned jsem změnila výraz na co nejvíc neutrální a v duchu si připravovala fráze jako: „Nezájem, spěchám... už chlapa mám, dělá vyhazovače v nedalekém baru a je strašně žárlivý...“ Nic, ale naprosto nic nepomáhalo, furt křičeli: „Mademoiselle, kam jdete? Vy jste tak nebesky krásná! Pojdte se mnou na drink... Počkejte, kam tak spěcháte? Máte krásné oči...vlasy... nohy...ústa...nos...čelo...“ No neskutečné. Vtipné bylo, že jen co jsem jim utekla, zkoušeli to na další chuděrku, která šla za mnou. Nejhorší bylo, že jsem se děsně bála, aby mi něco neudělali, zvlášť když nikdo kolem nechodil, přestože bylo ještě světlo. V Lyonu mě jeden týpek pronásledoval až do metra. Naštěstí asi neměl lístek, tak se mnou do kupé nenastoupil, ale docela mi v zadku hořelo, když ty kecý do mě hustil skoro půl hodiny.

Když jsem byla s kamarádkou v Indii batůžkařit na tři týdny, dost jsme jezdily vlakem. Jednou jsme nasedly na noční vlak a tehdy mi nějaký již od pohledu slizký chlap v noci, když jsem spala, strčil pod nohy papírek, kam naškrábal: „Can I ask

you some questions? At dinner. I pay.“ No ty vole! To bylo asi jediné, co mě k tomu napadlo, když jsem se k ránu probudila a našla pod dekou pozvánku na večeři s neznámým z vlaku. Jak romantické, hotová červená knihovna a jasný bollywoodský trháč. Samozřejmě jsem nikam nešla, místo toho jsme s Kristi vystoupily o pár stanic dřív. Dost ve spěchu, mezitímco byl Rajesh Don Juan na záchodě. Docela mě mrzí, že jsem neviděla jeho pohled, když se z toho WC vrátil a neviděl nás tam. Takže Inda taky ne, to dá rozum.

Přestože to dělají snad všichni Češi, kteří mě kdy balili, jejich taktika se mi docela líbí. Předstírají, že vám vůbec nekoukají na prsa a nezkoumají zadek, a jen tak ledabyly se ptají, co by určitě měli navštívit a ochutnat, že je hrozně zajímavá Vietnam, kam se chystají již tohle léto. Na špek jsem skočila nejen prvnímu příteli, ale i Jakubovi. Ovšem ten tento trumf z rukávu vytáhl až později, když měl jistotu, že prsa i zadek jsou v naprostém pořádku, a tudíž je na co sahat.

„Zdravíčko, tak ses přišla podívat?“ naruší můj tok myšlenek neznámý hlas ze tmy. Stojím na tramvajové zastávce a jedu ze zkušební hodiny kickboxu. Před týdnem jsem byla na firemním večírku, kde mi Tiger team doporučil Jakub, bývalý zaměstnanec naší firmy. Nijak mi v paměti neutkvěl. Kolegyně říkaly, že je mladší než já, čímž ho okamžitě vyškrtly ze seznamu potenciálních kořistí. Mám totiž odjakživa takové trauma ze zajíčků, protože táta je o jedenáct let starší než máma. Prostě věřím v to, že k sobě potřebuji někoho staršího, o koho se dá

opřít, kdo mi bude radit, a ne někoho, komu budu ještě utírat mléko z brady. Navíc jsem se s Jakubem ten večer moc nebavila. Na poslední hodině kickboxu se kousl do jazyka, tak mu nebylo skoro rozumět.

„Jo. Tys tam byl taky? Jsem tě vůbec neviděla,“ odpovídám Jakubovi překvapeně. Ještě má mokré vlasy ze sprchy. No sláva, už neartikuluje jako retard.

„To já tebe taky ne,“ prohodí ledabyle. Má docela hezký úsměv. Takové roztomilé dolíčky ve tvářích. A sexy chraplák. Kdyby si nechal trochu narůst strniště, možná by ani nevypadal jako mládátko.

„Taky čekáš na tramvaj?“ ptám se nového kickbox kolegy.

Kývá na znamení souhlasu.

„A kam jedeš?“ ptám se.

„Do Nuslí.“ Sakra, fakt pěkný hlas. Na to, že je to mladý zajda, dobrý.

„Aha, tak to já jedu jen tady na Pražského povstání na metro a pak až na Hůrku,“ povídám mu.

Tramvaj dlouho nepřijíždí, tak se rozhodneme pro krátkou procházku a jdeme na metro pěšky.

„Ukaž, vezmu ti tašku,“ povídá Jakub a už mi bere kabelu z ramen.

Wow. Tak to se mi už hodně dlouho nestalo. Tedy v Čechách snad ještě nikdy. Nadšeně mu předávám sportovní tašku napěchovanou smradlavým oblečením.

Konverzace překvapivě nijak zvlášť nevázne. Během chvilky už si povídáme jako staří známí. Vypráví mi o našich společných známých, o bývalé práci, kde obchodoval s rybami, o tom, jak si dal rok pauzu po další práci finančního konzultanta.

„Jako konzultant jsem vydělával nejvíc. I sto tisíc měsíčně. Ale stejně jsem nic neušetřil. Každý víkend jsem někde kalil. Kupoval si drahý oblečení, auta a chodil do drahých podniků. Taky mě dost vysály ty zlatokopky, kterým jsem všechno platil a kupoval drahý dárky. Pak jsem jednou jel za klientem se smlouvou a mezitím mi vykradli auto s pracovním nořasem. Dostal jsem okamžitýho padáka. Tak jsem šel bydlet na baráček, co máme společně se ségrou vedle rodičů v Českém ráji. Žít v Praze na mě bylo moc drahý. Takže jsem byl asi rok odříznut od světa. Další práci jsem nemohl sehnat skoro dva roky. Jedna z nejhorších etap mého života,“ vypráví mi Jakub. V hlase ale nemá ani náznak trpkosti. Vůbec to nechápu a asi to na mně je i vidět.

„Asi jsem něco takovýho potřeboval. Žil jsem bezcenný život. Utrácel v podstatě za samý píčoviny. Za všechny jsem vždycky všechno platil, když se šlo pařit. To jsem měl spoustu kamarádů a známých. A když jsem spadl na dno, tak se všichni ti rádoby přátelé na mě vysrali, nebrali telefony a tak. Nakonec mi zůstali jen kamarádi, co jsem měl ještě předtím ze základky.“

Je mi z toho smutno, ale nevím, co na to říct. Zas tak dobře ho neznám, abych ho objala. Někdy je ticho nejlepší způsob, jak člověku vyjádřit, že s ním soucítíš. Jakub ale asi na soucit ani nečeká. Jenom nahlas vzpomíná a já jsem náhodný posluchač.

„Byly dny, kdy jsem vůbec nevycházel z postele. Jen tak jsem ležel a čuměl do stropu a přemýšlel, jestli to má ještě cenu. Za celou tu dobu se na mě přišli podívat tři nejlepší kamarádi.“

Sakra, proč mi tohle vůbec říká? To je takhle osobní ke každému, nebo jsem já ta divná, když si myslím, že tohle už je trochu moc? Panebože, asi bych si měla tu tašku od něho vzít a utíkat, co nejrychleji umím.

„Tak já tě doprovodím. Stejně nemám co dělat. Ať tady po městě nechodíš sama,“ povídá mi, když dojdeme na metro.

Cože? No to snad ne. To mám poslouchat další emoční výlevy až na Hůrku?

„Ne, to fakt nemusíš. Ještě není tak pozdě. Navíc to mám z metra k bytu jenom kousek,“ snažím se ho zbavit.

Nenechá se přemluvit a na Florenci se mnou přesedá na žlutou.

A tak se stalo jakýmsi neoficiálním pravidlem, že mě Kuba po každém kickboxu doprovodil až k bytu. Pokaždé, když jsem přišla na tramvajovou zastávku, už tam na mě čekal. Jednou jsem tam přišla dřív, přšelo, tak jsem vyrazila domů sama, zatímco Jakub tam pak na mě čekal v dešti celé dvě hodiny. Takový věrný pejsek to byl. Vůbec mi nepřišlo divné, že se vždycky sejdeme na stejném tréninku. Vlastně mi lichotilo, že mám vlastního stalkera. Asi jsem vážně úchylačka. Třeba to mají Asiatky v krvi. Co já vím.

„Ahoool, kdes byla včera? Jsem tě hledal na kickboxu,“ volá mi Kuba.

„Doma. Sotva jsem přežila práci,“ hlesnu polomrtvá bolestí.

„Ale copak copak, nějaká divoká party, jo?“ směje se mi přes sluchátko.

„Ne, tetička Irma.“

„Cože? Jaká že teta? Nemůžeš kvůli ní ven?“

„No tetička Irma je na návštěvě jako každý měsíc.“

„Nevím, jakou šifru tady na mě zkoušíš, ale nepobírám to. Nicméně, není ti už trochu líp, že bychom zašli na procházku nebo něco?“

„Mně je na umření a ty chceš na procházku? To mě radši zastřel. Já tu hezky zůstanu v teple a doufám, že takto prospím celý víkend.“

„To je ti vážně tak zle?“

„Jo.“

„A je v bytě někdo, kdo se o tebe postará?“

„Prosím tě, kdo by se o mě musel starat. Každý měsíc je to stejný. Vždycky jsme to s tetou Irmou zvládly samy. Zvládneme to i tentokrát. Ty si radši jdi užít prvního slunce. Uvidíme se příští týden na kickboxu. To už bude Irma u jiný chudinky.“

„A nemám přijet k tobě? Pokecáme a já ti něco uvařím. Sem slyšel, že na to pomáhá kuřecí vývar.“

„Hmmm, to nezní špatně. Tak jestli se ti chce.“

„Tak já vezmu auto a jsem u tebe za patnáct minut, jo?“

„O. k.“

Nevím proč, ale jen co položím telefon, vzpomenu si na ten film s Ashtonem Kutcherem a Natalie Portman, kde ona a její spolubydlící mají synchronizované dny a všechny to dostanou ve stejnou dobu. On ji přijede navštívit s koblihami a polévkou, kterou ji pak krmí, a nakonec spolu usnou v náručí. Doufám tedy, že takhle to dnes s námi nedopadne. Vždyť by mě zalehl, boha jeho! A hlavně... je to Kuba, můj kamarád Kuba. Zajda. Neumí se oblékat, o parfému slyšel leda v reklamě. Bože, ty nechutné mikiny s nápisy a tenisky Puma. Vypráví sprosté vtipy, chlastá pivo. Přece neskončím s typickým Čechem! A vůbec, máma vždycky říkala, že čeští kluci jsou strašně hodní, až jsou blbí, a dost často jsou pod pantoflem. To nechceš!

Za čtvrt hodiny si už Kuba u nás zouvá boty. Žádné koblihy, ach jo. Zato přinesl flašku červeného v jedné ruce, v té druhé maso a zeleninu na kuřecí vývar. On snad bude vážně vařit! Zatímco já hledám v ložnici nové kapesníčky, Jakub už začal s přípravou polévky.

„Ty fakt umíš vařit, nebo to budeš zkoušet poprvé?“ ptám se ho, když se došourám do kuchyně.

„Dalo by se říct, že umím pár jídel. Ale nikdy nejsou stejné, protože vařím zásadně podle fantazie a nikdy si nepamatuju, co do toho dávám. Polívky jsem teda nikdy nevařil. Když tak cinknu mamče.“

„O. k. Možná by ti pomohlo video blbě blondýny, ta taky vařila kuřecí vývar. Znáš to video?“

„Jo. Blondýna je klasika.“

„Ještě mám ráda toho, jak povídá o dokonalém muži podle Cosmopolitanu. Nebo toho Roma, co si dělá prdel z vlastní komunity.“

„Neříká se jim Romové, ale cikáni.“

„To je hanlivé!“

„Ne, není. Takhle si říkaj sami.“

„No tak proč se všude píše a říká Rom, aby to nikoho neurazilo?“

„To nevím, ale sám mám v rodině švagrovou, co je... ehm... snědší, takže vím, o čem mluvím.“

„Cože, ty máš Romku – nebo teda cikánku – za příbuznou?“

„Jo. Bratr si vzal cikánku.“

„A co na to vaši?“ vyhrknu otázku, aniž bych se zamyslela. Sakra, teď musím znít jako ti xenofobní Češi, co jsou celí dychtiví, až uslyší nějakou peprnou historku o bělochovi a cikánce.

„Co by? Je to jeho život. My si v rodině navzájem do života nemluvíme. Všichni jsou dospělí a mají právo se samostatně rozhodovat. Když si to někdo posere, tak pak může nadávat tak maximálně sám sobě,“ říká mi Jakub a já jenom zírám.

Je to úplný protipól naší rodiny. Tam se všechno řeší v rodinném kruhu. Kam půjdu po základce, po střední, po vysoké, jaký partner, jací kamarádi. Sice mám na vietnamské poměry dost liberální rodiče, ale stejně jsem s nimi konzultovala všechna svá životní rozhodnutí. Ano, rozhodla jsem se ve většině

případů jinak, než mi radili, ale stejně si nedokážu představit, že bych se s nimi neradila vůbec o ničem. Že by mi vůbec do ničeho nemluvili.

„Taková typická individualistická česká rodina jste, co?“ směju se a jdu si ohřát levandulový polštářek, abych si ho mohla dát na bolavé břicho.

„Mně to vyhovuje,“ odpovídá mi Kuba.

„Toto jsem nikdy v české společnosti moc nepochopila. Máte celou rodinu v okruhu dvou set kilometrů, někdy i méně, nebo rovnou ve stejném městě, a navštívíte se jednou za rok. To já mít babičku a dědu takhle blízko, tak tam jsem pečená vařená. Dyť jim to musí být líto, být takhle furt sami. U nás, co si pamatuju, tak tety a strejdové jezdili k babičce a dědovi přes týden po práci. Bez ohlášení. A skoro každý víkend byla nějaká rodinná sešlost.“

„Tak u nás by se návštěva po 20. hodině považovala za neslušnost.“

„Polévka je hotová,“ volá na mě Kuba z kuchyně, čímž mě vzbudí z polospánku. Ani nevím, jak jsem se dostala do postele. Matně si vybavuji, že mě někdo nesl v náručí a přikryl v ložnici dekou. To se mi zdálo, nebo to byl Jakub? Nikdo jiný tu přece není. Hm, to je záhada. Asi se mi to vše jen zdálo.

„Najíme se u mě v pokoji?“ vrávorám ospale, jsem moc líná na to, jít do kuchyně.

„Jak chceš. Mně je to jedno,“ slyším Kubův hlas.

Pomalou se deru z postele a sedám si na polštáře na zemi.

Jakub jde za mnou, v ruce voňavý kuřecí vývar, ze kterého doutná hustá pára. Sobě nese víno.

„Ty jo, co jsem se sem nastěhovala, nebyl tu žádný chlap, když nepočítám spolubydlícího. Važ si tohoto památného dne!“

„Taková čest. To si budu pamatovat do smrti.“

Pustím se horlivě do polévky. Dostala jsem na ni totiž najednou strašnou chuť, když jsem ucítila tu vůni, která zaplavila celou kuchyň a teď už i můj pokoj.

„Tak co, dá se to jíst?“ ptá se mě starostlivě.

„Ani se mi to nechce říkat, ale musím být upřímná... Je to výborný! Nedáš si taky?“ chválím polévku a nabírám Jakobovi plnou lžíci.

„Ne, to je pro tebe, tak koukej jíst, ať je ti brzo líp,“ říká a otevírá flašku vína.

„Ty seš tak hodný,“ podotknu mezi doušky vývaru tak horkého, až jsem si spálila jazyk.

Jakub mlčí, vypadá zmateně. Chce něco říct, načež ho předběhnu:

„Tebe by měla mít každá holka nablízku, když je jí zle. Ty seš tak hodný a uklidňující.“

Zdá se, že můj společník přišel o řeč definitivně.

„No fakt, seš takovej hodňoučkej, roztomiloučkej, vtipnej...
Škoda že nemám žádnou volnou kamarádku, kterou bych ti
dohodila,“ pokračuji ve výčtu jeho pozitiv.

„Hm, tohle chce opravdu slyšet každej chlap,“ povídá poklesle
Jakub.

„Takový medvídek seš. Medvídek menstruační.“

5
tebou
je ten
život prostě
hezčí

3